

Durmuş Hocaođlu

Hicret: II

İkinci Roma Kapılarındaki Barbarlar ve Nomadlar

Gelecek., Yıl: 1., Sayı: 14., 11.05.2001-17.05.2001., s.10

Durmuş Hocaođlu, *Gelecek* Yazıları Sıra No: 13

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Hicret: II: İkinci Roma Kapılarındaki Barbarlar ve Nomadlar”, *Gelecek.*, Yıl: 1., Sayı: 14., 11.05.2001-17.05.2001., s.10

Bu yazının ilk kısmında, Türkiye’de, umûmî olarak “kötü” yönetimin ve kirli siyâsetin vatandaşını bıktırması, ve husûsî olarak da, Devlet gücünü elinde tutanların yanlış ve tehlikeli bir politika ile, inançlı insanlarımızı aşırı derecede tâciz ederek onları devletleri, vatanları ve bayrakları ile inanç ve ifâde hürriyetleri arasında sıkıştırmaları netîcesinde, henüz hangi mertebede olduğu hakkında çok sarîh ve sahîh bir bilgi bulunmamasına rağmen, ciddiye alınması gereken, git-gide yaygınlaşan bir “muhâceret”ten söz etmiş ve mevzûu hassaten bu ikinci sebep üzerinde odaklandırarak, hassasiyetlerini anlamak ve paylaşmakla berâber bu eylemlerini tasvîb etmediğimizi bildirmiş ve yazının sonlarına doğru şunu söylemiştik: “Muhâcirîn, Hicret’e sebebiyet verenlerin, arkalarından göz yaşı döküp ağlamak, özür dilemek ve yaptıklarından nedâmet getirmek yerine “gittiler de kurtulduk” diye sevineceklerini, böylece bu kutlu vatan topraklarının “kendilerine kalacağını” düşüneceklerini; hattâ belki de kasten böyle bir hesabın içinde olabileceklerini; dahası, kendilerinin de hicret etmekle neler kazanıp neler kaybedeceklerini, acaba, yeterince ve olanca derinliği ile tefekkür ediyor mu?

İmdi: Şâyet Muhâceret böyle bir maksâda mâtûfen icrâ edilmekte ise, konuyu ciddî bir problem olarak ele almak, asla uçuk-kaçık romantik hülyalara saplanmadan bu fenomenin ne gibi vahîm, ne gibi ağır boyutlarının ortaya çıkacağı üzerinde ciddiyetle tefekkür etmek ve bu hususta îcap eden îkaz ve ihtarlarda bulunmak, her nâmuslu yurttaşın ve bâhusus her nâmuslu entellktüelin üzerine bir farz olmaktadır ki bunlardan ilki şudur: Muhâcirlerin ve onları destekleyen ve teşvîk edenlerin bilmesi gerektir ki, kendi vatanlarındaki kötü ve kirli siyâsetten, tazyiklerden, insanlık haklarının ihlâllerinden, inanç ve ifâde hürriyetlerinin gaspedilmelerinden dolayı dışarıya hicret ettikleri ve Hicret’i sistematik olarak devam ettirdikleri takdirde, bunun şanlı bir “hicret” değil, öncelikle, *zor karşısında acze düşmekten, farklı bir şekilde ve çabucak teslim olmaktan, cesâretsizlikten, yüreksizlikten —ve hattâ kırıcı olmak bahasına söylemeliyim — korkaklıktan* ileri gelen bir “kaçış” olduğunu idrâk etmeleri gerektir. Muhâcirler, böyle bir kaçış ile, sâdece kendi nefslerini kurtarmaya ve kendi enânîyetlerini tatmîn etmeye müteveccîh aşırı bir bireyselcilik ve aşırı bir bencillik göstermekle kalmamakta ve fakat daha vahîmi olarak, içeride, yâni “Vatan”da, Türkiye’yi *yaşanılabilir hür ülke* hâline getirmek için mücâdele edecek olanları da yalnız bırakmakta;

hürriyet mücâhitlerini kendi kaderlerine terketmekte olduklarını da idrâk etmekle mükelleftirler. “Biz kaçalım; siz bu ülkeyi temizlerseniz, döneriz; yoksa, yok!” **Bunun adı “ahlâk” değildir; ey “kaçaklar”!** Müslümanlığın ve Türklüğün kitabında “gemisini kurtaran kaptandır” yazmaz; ey dini bütün câhil kaçak kardeşlerim!

★★★

Fakat bu “kaçış”ın getireceği faturalar bu kadarcıktan ibâret değildir; **Kaçış**, çok daha fazla, çok daha ağır, hem hicret edenlerin kendileri ve hem de vatanları ve milletleri açısından bir daha geri getirilemeyecek, telâfisi asla mümkün olmayacak olan zâyialara ve kayıplara sebebiyet verecektir.

★★★

Burada, “Çağdaş Batı Muhâcirleri”nin bu göçünü Efendimiz’in hicreti ile ilişkilendirerek, *bu hicretin çok hayırlı netîcelere sebebiyet vereceğini* ileri sürenlerin radikal olarak hatâyâ düştükleri birkaç mühim noktaya temas etmeliğimiz îcap etmektedir.

Bunlardan ilki, bu göçü Resûl-i Zîşan’ın hicreti ile kıyas edenlerin ve benzer netîceler istihsâl edeceğini iddia edenlerin, bilerek ya da bilmeyerek, Avrupa’yı Medîne’ye, Avrupalılar’ı da Ensâr’a müşâbih ve mütekaabil addetmekle çok çirkin bir “**batı kutsallaştırması**” yaptıklarına dikkat etmeleri şarttır. Bu “etik” mevzûuna ileride tekrar avdet etmek üzere şimdilik başka husûsa geçelim.

Bilinmelidir ki, evvelen; böyle bir fikri ileri süren müellifler, tarihî bir bilgi hatâsı işlemekte ve tarihi tahrif etmektedirler ve o da kısaca şudur: Bu iddiada, zımnî olarak, Batı Hicreti’nin, Batı’nın, ama hassaten Avrupa’nın İslâm’ı tanınması, bir anlamda barışçıl sivil yollarla Avrupa’da bir “İslâm yayılması”, hattâ biraz daha gerilmiş şekliyle “Avrupa’nın — kısmen de olsa — Müslümanlaş(tırıl)ması” gibi kuvvetli bir ümit ihsas ettiği âşikârdır ve bu da büyük bir hatâdır. Zira, umûmen Dinler tarihinde bir dinin sâliklerinin, mensup ve müntesiplerinin bir başka ülkeye hicret ederek dinlerini yaydıkları vâkî olmadığı gibi husûsen de İslâm tarihi için böyle bir iddia komik bile olamaz. Hayır! Dinlerin yayılması böyle olmamıştır.

Meselâ, Roma İmparatorluğu içerisinde Hristiyanların dağılarak dinlerini yayması kat’iyen bir örnek, bir nümûne ve bir model olamaz: Bir kere, Hristiyanlar, bir başka memleketten hicret etmiş değillerdi; onlar, Roma tebaası idiler; yâni aynı bir memleket içerisindeki bir sirkülasyon söz konusudur. İncincileyin, bu dağılma, hakikî mânâda başarılı da değildir, o sebeple model alınamaz; çünkü, Hak Peygamber Meryem Oğlu İsâ’nın ilâhî mesajının dejenerasyonuna sebebiyet vermiştir. Resûller hiyerarşisinde ikinci sırayı işgal eden, nübüvvetini tasdik etmek Biz Müslümanlar üzerine de farz olan ter-temiz bir Allah Elçisi’nin getirdiği din, netîceten Roma’yı mağlûb etmiş olmasına rağmen, kendisi de Putperestliğin ve Şirk’in mülevvesliğine bulanmıştır. Bu “piryos zaferi”ni, Hristiyanların peygamberinin Müslümanlarınkinin aksine, “kılıçlı” olmamasıyla îzah eden Erwin Rosenthal haklıdır. Buradaki “**Kılıç**” teriminin, bütün siyâset terminolojisindeki anlamının “güç” olduğuna dikkat edilmelidir. Filhakîka, en ideal, en değerli, en yüce fikirler ve hattâ ilâhî menşe’li dinler dahi, arkasında “güç” olmadığı takdirde, başarısızlığa mahkûmdur. İşte, bizim “Evropa Muhâcirleri”ni bekleyen en büyük tehlike budur ve bu konuyu abartan müelliflerimiz bu tehlikenin farkında değillerdir: Onların arkasında “güç” yoktur ve dejenere olmaya mahkûmdurlar.

Siyâsetin asla romantizm ile kaabil-i te’lif olmadığına dikkat ederek, bu dejenerasyonun çok ileri boyutlara kadar varacağını hesap etmek, karşımızdaki tabloyu dikkatle okuyarak hesaplarımızı en ekstrem limitlere göre yapmak mecbûriyetimiz vardır. Nitekim, dostum

Ahmet Turan Alkan, bir dâvet üzere gittiği Almanya'dan edindiği intibâlarını anlatırken, birtakım hayırhah gelişmelerden söz ederken, bir yerde, ciddî bir tehlikeye dikkat çekmekte ve hulâsaten, “*birinci neslin problemi bir Dil idi: Almanca; üçüncü neslin de bir dil problemi var: Türkçe*” demektedir. El-hak, doğru-doğru, dos-doğru: Yâdelerde ilk kaybedilecek olan şeylerden birisi “dil” olacaktır. Fakat ben daha büyük bir tehlikeye dikkat çekerek, diyorum ki: Bu vaziyet muvâcehesinde, daha sonraki nesillerin çok daha büyük, çok daha derin, çok daha baş belâsı, bam-başka bir problemi ortaya çıkacaktır: “**DİN**”!

Avrupa Birliği gibi yoğun, kaldırılamayacak kadar ağır ve kıvamlı bir kültür ortamına, bir kızgın kültür potasına, arkasında bir “güç” olmaksızın, ve daha fecîsi, bir sığıntı gibi, eziklik kompleksleri ile işbâ hâlinde olarak dalmış — daha doğrusu, kendisini can-hıraş bir feryatla atmış — bu “**çağdaş nomadlar**”, Roma medeniyetinin kapılarına dayanmış bu “**çağdaş barbarlar**”, bundan önce Roma'nın kapılarına dayanmış bütün nomadlar ve bütün barbarlar gibi, uzun tarihî süreçte “Senctum Imperium Romanum” tarafından terbiye ve te'dip edilecekler, eritilecekler, kültürlerini, dillerini ve hattâ çok büyük nisbette dinlerini dahi kaybedeceklerdir.

Avrupa Birliği'nin yönelmiş olduğu hedefin “**İkinci Roma Projesi**” olduğunu bir kere daha vurgulayarak îkaz ve ihtar etmeyi bir vazîfe telâkkî etmekteyim: Tarihte Roma İmparatorluğu'nun çöküşünde, mâruz kaldığı “barbar” akınlarının büyük tesiri bulunduğunu hâtırlayalım ve dikkat edelim ki, Roma, bütün bunlara rağmen, kendisini yıkan bu barbarları yüzlerce yıllık süre içerisinde eğitti; Yunan kültür çanağından doyasıya içirdi, sırtlarına Roma'nın eğerini vurdu, ağızlarına Roma'nın gemini taktı, sağrılarına Hristiyanlığın şalını örttü ve netîce olarak bütün bu “ham” barbarları ve nomadları pişirdi, yaktı ve “Avrupalı” yaptı. Bu noktada, uzunca sayılabilecek bir iktibas ile, bu süreci hulâsaten anlatan W. F. Blunt'ın şu yorumuna kulak verelim [*Batı Uygarlığının Temelleri.*, s.135]:

“Barbar istilâları çağına çoğunlukla “kavimlerin dolaşması” çağı denir. Orta ve kuzey Avrupa kavimleri ve — daha ötede — Rusya ve orta Asya'daki ırklar arasında her zamankinden daha fazla bir huzursuzluk devresi hüküm sürmeye başlamış ve bu durum onları kütleler halinde hâreketeye geçerek yeni yurtlar aramaya itmiştir. Bunlar Roma sınırları dışındaki kavimleri sıkıştırmış, onlar da Roma İmparatorluğu içindeki yerleşik ve düzenli bölgelere doğru gelmeye başlamışlardır. Bu gibi hareketlerin taşmış bir ırmak gibi gittikçe gücü artar. Bunların öyküsü çok karmakarışıktır. Kâh orada kâh burada bazı kavimler görünür, bazan da bunlar kollara ayrılıp değişik yönlere giderler. Kâh Galya, kâh Afrika veya Britanya'ya saldırırlar. Fakat, önünde sonunda, daima Roma ve İtalya zarar görür. İmparatorluğun merkezi İtalya'da idi ve bu, istilâcıları dayanılmaz bir biçimde çekiyordu.”

“İlk saldırı Aurelius'un zamanında oldu (İ. S. 166). Markomanni kavmi ve diğer bazı kavimler Tuna sınırını aşarak Tuna eyaletlerine yayıldılar. Onüç yıl süren şiddetli bir savaş bunların geri püskürtülmesiyle sona erdi. Fakat, sorunu barışçı bir çare ile çözümlenmeyi düşünen Aurelius bu istilâcıların büyük bir sayısını saldırdıkları eyaletlerde İmparatorluğun birer üyesi olarak yaşamaya çağırdı. Bu davranış çok önemli bir örnek oldu ve daha sonraki İmparatorlar tarafından sürekli taklit edildi. Bu tabî ki gerekli birşeydi. Sınır boyundaki bölgeleri boş bırakmak istilâyı davet etmek olurdu. Fakat böylece bundan sonra İmparatorluk içinde yerleşen barbarların sayısı gittikçe arttı. Bunlar yavaş yavaş İmparatorluğun en enerjik yurttaşları olacak ve sınırlardaki ordular da yavaş yavaş en çok bunlardan kurulacaktı. Sayıları ve önemleri arttıkça başlarındaki kimseler de İmparatorluğun büyük adamları olacaktı. Böylece imparatorluk, Ordu ve Saray “barbarlaşmaya” başladı. En sonra İmparatorluk yalnız dışardan gelen barbar akınları karşısında değil, aynı zamanda kendi sınırları içinde gittikçe gelişen bir barbarizm kuvveti karşısında çöktü.”

“Markomanni saldırısını, İ. S. 200'den sonra, Alemanni akınları izledi (236). Got'ların ilk saldırısı aynı yıl içinde oldu. 250'de Frank'lar görüldü. Piktler ve İskoçlar üçüncü yüzyılda

Britanyayı tehdiye başladılar. Vandal istilâsı 406'da başladı. 450'de Hun'lar Avrupayı ta Galya'ya kadar yağma ve harap ettiler ve en sonunda orada yenildiler. Böylece, birbiri ardından gelen istilâ dalgaları İtalya ve Batı İmparatorluğunun bütün noktaları üzerinde toplanıyordu.”

“Doğuda Ermenistan toprakları üzerinde çarpışan menfaatleri yüzünden Büyük Parthia veya İran Krallığı ile de hemen hemen sürekli savaş halinde bulunması İmparatorluğun bu istilâlara karşı koyma gücünü dayanılamıyacak kadar aşırı zorluyordu. İtalya hızla mahva sürüklendi. İtalyan ticareti sona erdi. Veba ve kıtlık nüfusu azalttı. Geniş arazi parçaları kimsenin oturmadığı bomboş yerler haline geldi. İstilâcılar hâlâ gelmekte devam ediyordu. Galya, İspanya ve Afrika da kendi krallıklarını kurdular. Bunlar ancak işlerine geldiği ölçüde İmparatorluğun birer eyaleti imiş gibi davranıyorlardı. En sonra İ. S. 476'da bizzat İtalya'da bir barbar devleti kuruldu ve Batı İmparatorluğu sona erdi. 500 yılı İspanya ve İtalya'da birer Got krallığının, Afrika'da bir Vandal krallığının, Galya'da Frankların Klovis krallığının ve Britanya'da bir Sakson krallığının kuruluşunu gördü.”

“Fakat Batı İmparatorluğunun sona ermesile Batı uygarlığı sona ermedi. Barbarlar çok şey tahrip ettiler, ama herşeyi değil. Roma izlerinin hemen tümünden silindiği Britanya'dan başka yerlerde (özellikle Galya'da) yeni gelenler Roma uygarlığının büyük bir bölümünün olduğu gibi kalmasına göz yumdular ve zamanla — değişikliğe uğramış bir biçimde de olsa — benimseyip kullandılar. Özellikle, İmparatorluk zayıflayıp düşünce Hristiyan Kilisesinin Papaları onun yerini alarak uygarlığı korudular ve olduğu gibi sakladılar. Barbarları Hristiyan yapmakla Kilise onları eğitmek hakkını kazanıyordu, ve bu eğitim işini tümüyle üzerine almakla Roma kültürünü yeni başlıyan çağa götürmeyi başardılar. Yüzyıllar boyunca, geçmişin insanlığa öğretebileceği şeylerden ayakta kalan ne varsa ancak Kilisenin çabasıyla ayakta kalabildi.”

Bilhassa son paragrafa dikkat çekmek istiyorum: Siyâseten mağlûp olan Roma dahi, kendisini mağlûp edenleri mağlûp etmiştir. Öyleyse, siyâseten de galip olan Çağdaş Roma karşısında, bizim nomadlarımızı ne beklemektedir, acaba?.

...haftaya görüşelim.

